

Gerd E. Glomnes og Torunn Bie, to av kursets tre lærerinner, hadde ingen problemer med å få tevannet i kok.
A. Bagøien.

MORTEN LAAKE

„Til fjells med grønnsakbørste”

Fjell-lederkurset 1967

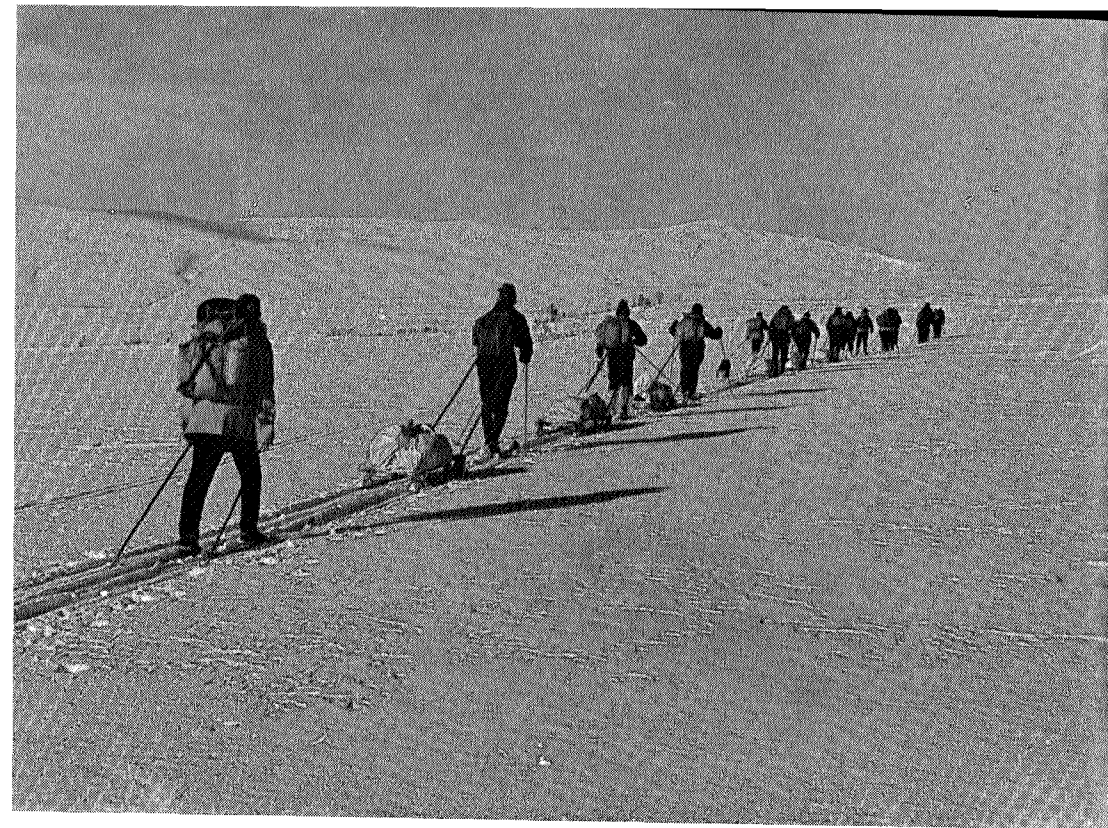
— I vår tid opplever vi en masseutvandring mot fjellet som rekreasjonsområde — og det er en gledelig utvikling og en nasjonaløkonomisk vinning. Folk, og særlig ungdom, vil ut av byene — tvangstrøyene — og opp i friheten på verdens tak, der hvor luften er ren og sval og jorden naturlig. Utviklingen er sikkert biologisk betinget: Det menneskelige legeme er ikke skapt for kontorkrakken — derimot til veidemannsliv og frihet. Og liksom en fisk på land søker vann, søker nå menneskene fjellet i en underbevisst kamp mot degenerering, psykisk og fysisk forfall.

— Utviklingen er således både naturlig og nødvendig, men tiden har løpt fra oss: Overleveringene fra våre forfedre gir oss ikke lenger en naturlig respekt for og viten om fjellet. Det moderne mennesket må lære og erfare alt på nytt!

— Derfor trenger vi fjell-ledere — vi så det klart sist påske

* * *

Hva er så en fjell-leder? — Ordsammensetningen er for de aller fleste ny — og en nærmere definisjon kunne derfor være nyttig. I snever forstand har vedkommende person gjennomgått et av Statens Gymnastikkontor godkjent vinterkurs og under dette utvist godt fjellvett. — I videre — og riktigere — forstand er en fjell-leder en person som med kurset som bakgrunn, har skaffet seg personlig

Disiplin og orden i rekkene ble gjennomført på hver dagstur — også i godvær, da trening som kjent gjør mester.
A. Bagøien.

Truls på Nordpå satte ubetinget pris på de matbitene han klarte å få ved rasteplassen til Thorleif Jegerstedt, Tor Olav Grønning og Morten Laake. A. Bagøien.

erfaring og ferdighet nok til å beherske vinterfjellets luner og farer, og som er suveren nok til å kunne ta ansvaret for andre.

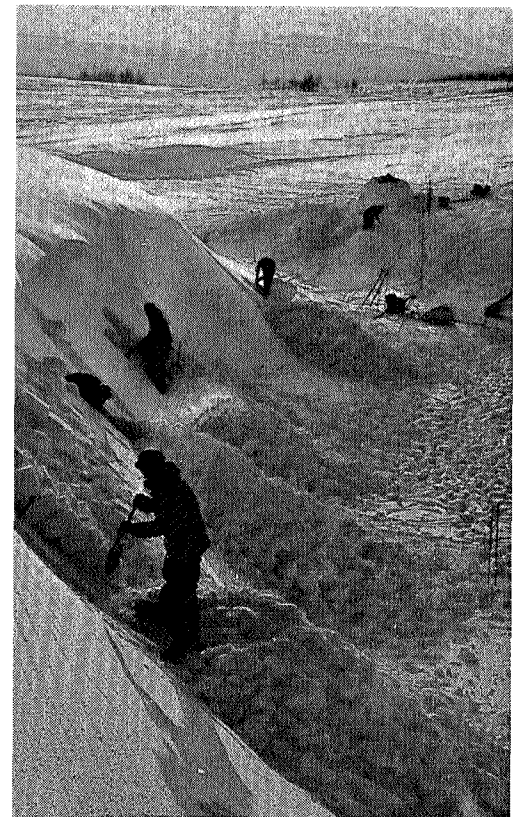
Det tredje fjell-lederkurs i Trøndelag ble i år arrangert på Nordpå 22.—26. februar, med 16 deltakere fordelt på kategoriene lærere og lærerinner, ski-instruktører, speiderledere og representanter fra TT — så det var en ganske uensartet gjeng som møtte til forhåndsorientering nede i byen. Her fikk vi av Tore og Trond Moe presentert en 2-siders utstyrliste, og man spurte seg selv om alt kom til å få plass i sekken. Og mange uforståelige ting var det også: gummihansker — fotposer — grønnsakbørste

Endelig — tirsdag kveld — kunne man se flere tunglastede privatbiler kravle seg opp bakkene til Aunegrenda. Og snart satt de fleste benket til en sen aftens i hjemlige omgivelser på Nordpå — klar til en grytidlig start på onsdag, da Tore snakket om «å bo

i snøen». Da fikk vi også en forklaring både på gummihansker, fotposer og grønnsakbørste — som alt sammen var velegnede midler til å holde snøen og veten fra livet.

Snart la vi avgårde med hjelpejelker, reinskinn og tøyskifte for å praktisere vår lærdom inne på vidda. Været var strålende! — riktig en nytelse å ta seg en velfortjent tepause mellom spadetakene i den til dels sementharde snøen — men snøhuler i atskillige varianter tok snart form og ble i den grad beboelige at vår journalistvenn fra Adresseavisen lot seg overtale til en utenatt. Han angret, sies det.

— Alle overlevde imidlertid natten i fin form og kunne i løpet av uken fullføre et tettpakket program med trening på turene om dagen og foredrag og diskusjon ved peisen om kvelden. Det var ikke rent få emner som skulle perfektioneres: «Valg og behandling av fjellutrustning, vinterhygiene og førstehjelp, fjellorientering, bruk

*Hus i hver fonn kan stå som en fjell-
leders motto.* A. Bagøien.

av transportredskaper, skyer og vind som værmerker, teori om snø og snøskred, bygge og bo i snøen»

— En søndagstur må imidlertid nevnes og nærmere beskrives, da den — etter de flestes mening — var kursets høydepunkt: Vi la avgårde i gråvær med litt niste og Hærens stridsrasjon i sekken, og orienterte oss fram fra punkt til punkt sør om Blåstøiten. Her rastet vi i ly av snøskjermer, før vi tok strekket opp mot Belling-sjøen. Skydekket ble lavere og lavere — ble til slutt til graut-tjukk skodde, og lederlaget hadde litt vansker med å finne posten. — «Der kommer det en», ropte noen plutselig; vi gikk og ventet på Tore, som hadde lagt ut en o-lyøpe til neste dag. Og alle var enige: Vi

så en person 5—600 meter fremme i kursen vår! — Vi gikk — noen få meter — og så bare en liten stein mellom skiene

Ved 6-tiden var vi inne under vestsiden av Bukkhammeren, og der dukket Tore plutselig ut av tåka mens vi bandt oss inn i liner for å trene på å kjøre sammenbundet. Så krysset vi oss sakte ned SØ-skråningen, og vel nede var det av med ski og sekk, på med fotposer og fram med spaden: Vi graver oss inn i nødbivuakk for natten! — Under kyndig ledelse av Trond og Tore gikk arbeidet rolig — men effektivt, og etter 5 kvarter satt vi — 16 mann og 4 kvinner — lunt, tørt og nesten varmt inne i en og samme snøfonn.

— Og der satt vi da til kl. 7.00 neste morgen, holdt i topphumør av Svein Martin og varme og myke av gymnastikklærerinnen Kirsti? Måltidene av kakeblokker, reserveproviant og kaffe ble inntatt med stort velbehag, og temperaturen ble til sine tider målt til $\div 14^{\circ}$ ute,

$\div 4^{\circ}$ ved beina og $+ 7^{\circ}$ ved bivuakktaket — det siste litt avhengig av aktiviteten blant innboerne. Soloppgangen sett fra Bukkhammeren markerte en fin avslutning på natten, før vi la avgårde på en skiorientering med mål ved frokostbordet på Nordpå. Søndagvar det ubønnhørlig slutt på kurset — og mange takk til Trøndelag Fjell-lederklubb for en fingjennomføring. Dermed markertes forhåpentlig begynnelsen til en ny tid for deltakerne. For man må ikke fristes til å hvile på sitt kursdiplom, men gå videre til stadig nye erfaringer, nye kurs — sørge for å bruke sin viten som leder for andre — være med på å gi barn og ungdom anledning til en farefri opplevelse av vinterfjellet.

Spaden er en livsbetingelse i vinterfjellet, og her er det gym.lærerinnen Kristi Grøtte som svinger den for å få til en rasteplass. A. Bagøien.